

РЕШЕНИЕ

№ 1206

гр. София, 08.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 10-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА
НАУМОВА

при участието на секретаря АННА Б. КОВАНОВА
като разгледа докладваното от ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА НАУМОВА
Административно наказателно дело № 20231110208128 по описа за 2023
година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 23-4332-008268 от 16.05.2023г., издадено от Д.Д. - Началник Сектор в Отдел „Пътна полиция” при СДВР (ОПП – СДВР), с което на Л. Х. А. на основание чл.178ж, ал.1, пр.1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) за нарушение по чл.58, т.3 от ЗДвП му е наложена „глоба” в размер на 1000 (хиляда) лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 3 месеца, като на основание Наредба № Из-2539/17.12.2012г. на МВР на Л. Х. А. са отнети и 10 точки.

Недоволен от Наказателното постановление е останал Л. А., който го обжалва чрез адв. Н.. В подадената жалба се твърди, че НП е издадено в нарушение на материалния закон и процесуалните правила, без наказващият орган да е изследвал всички факти и обстоятелства от значение по случая и без да е събрал пълна и цялостна информация. Посочва се, че нарушението не е извършено виновно. Твърди се, че контролните органи не са дали възможност на водача на моторното превозно средство (МПС-то) да изложи възраженията си, забранили са му да напуска автомобила и са отказали да разберат причините за движението в лентата за принудително спиране. Поради това се твърди, че НП е незаконосъобразно и неправилно. В жалбата се сочи, че около 09:30 часа на жалбоподателя му прилошало докато управлявал лек автомобил „****” с рег. № *** по автомагистрала „Тракия“, посока гр. Пловдив. Описва се, че А. го обляла топла пот, имал силно разтреперване на крайниците и мускулна слабост, сърцебиене и световъртеж, двойно виждане и загуба на концентрация. За това уведомил по мобилния си телефон други двама мъже, които пътували в колата пред него, с които се познавал. Изтъква се, че Л. А. е

диагностициран от дълги години с диабет и приемал постоянно, по схема лекарства - Глюкофаж /Glucophage/ и Янумет /Janumet/. В процесния ден не помнел дали ги е взел преди да тръгне на път, защото бързал за среща в гр.Пловдив, но в колата си винаги държал някаква сладка напитка и пакетчета бяла захар в случай на нужда – при внезапна хипогликемична криза или прилошаване. Тъй като при наличните симптоми А. не бил в състояние да продължи да шофира безопасно по магистралата, той отбил в лентата за принудително спиране и в рамките на няколко метра продължил да шофира с намерението да спре, да разтвори пакетче захар във вода и да го изпие, докато премине кризата. Подобни състояния му се случвали и преди докато шофира и знаел какво да направи в тази ситуация. В този момент бил спрял от контролиращи движението полицаи, които му наредили да остане в колата и не му предоставили възможност да изложи причините за навлизането си в аварийната лента. Взели му документите и му съставили Акт, в който Л. А. посочил, че има възражения. Твърди се, че чисто формално в Акта било записано, че липсвал здравословен проблем на водача. Според жалбоподателя не били изяснени обстоятелствата, които са от значение за случая и това представлявало съществено нарушение при съставянето на АУАН, тъй като засягало правото на защита на субекта, подведен под административно - наказателна отговорност. Допуснатото процесуално нарушение е квалифицирано като съществено и се иска цялостната отмяна на Наказателното постановление. Отделно от гореизложено жалбоподателят твърди, че случаят е маловажен, тъй като не били настъпили никакви вредни последици и жалбоподателят шофирал в аварийната лента в продължение само на няколко метра. В жалбата се посочва, че особената обществена важност на регулираните от ЗДВП обществени отношения не може да игнорира задължението на наказващия орган за индивидуална преценка на всеки отделен казус, с оглед обществената опасност на конкретното деяние и на конкретния извършител. С тези аргументи се иска от съда да отмени обжалваното Наказателно постановление.

Пред настоящата съдебна инстанция жалбоподателят се представлява от адв. Н., която в съдебно заседание на 19.09.2023г. заявява, че поддържа жалбата. По време на съдебните прения пред СРС на 06.12.2023г. адв. Н. моли съда да уважи жалбата и да отмени НП като незаконосъобразно и неправилно. Защитата твърди, че от събраните по делото доказателства /разпит на свидетели/ е установено, че жалбоподателят е имал причина да напусне движението по автомагистрала „Тракия“ и временно да шофира в лентата за принудително спиране. Причината се твърди да е била от медицински характер - на жалбоподателя му прилошало в следствие получена хипогликемична криза. Подобно нещо се било случвало и друг път по време на движение и жалбоподателят знаел как да реагира в такива ситуации. Той съзнавал, че е опасен на пътя, ако не отбие настрани и не вземе съответните мерки. Този факт останал неизяснен от проверяващите полицаи, тъй като не била дадена възможност на А. да изложи причините, поради които се намирал в лентата за принудително спиране. Самият жалбоподател заявил, че има възражения, което било отразено в АУАН, но не било изяснено какви са те. Поради това процесуалният представител на жалбоподателя моли СРС да отмени обжалваното Наказателно постановление и да присъди в полза на Л. Х. А. направените по делото разноси за

адвокатски хонорар, за които се представя списък.

Пред СРС в съдебно заседание на 06.12.2023г. се явява лично и жалбоподателят А.. По време на съдебните прения той заявява, че поддържа казаното от адвокат Н. и че няма какво да допълни.

Въззиваемата страна Началник Сектор в ОПП - СДВР, редовно призована, не изпраща представител пред СРС и не взема становище по спора.

*Съдът, като обсъди доводите на страните, както и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено следното от **фактическа страна** :*

В сутрешните чА.е на 10.04.2023г. жалбоподателят Л. Х. А. и свидетелят К.Ю.И. пътували с две коли за работна среща в град Пловдив, като А. бил сам в управлението от него автомобил. На автомагистрала „Тракия“ в посока от гр. София към гр. Пловдив, между 2-ри и 4-ти километър имало ремонтни дейности, поради което средната и лявата лента за движение били затворени и превозните средства се движели в колона в най-дясната лента. В същата колона от автомобили се намирал и полицейски автомобил, в който били свидетелите П. Д. Д. и Е. К. А. – младши автоконтрольори в ОПП – СДВР. По същото време на автомагистрала „Тракия“, в посока към гр. Пловдив, в лентата за принудително спиране, жалбоподателят Л. Х. А. управлявал лек автомобил „*** ***“ с рег. № ***, тъй като бързал. Между 2-ри и 3-ти километър на автомагистралата, около 09:31 часа на 10.04.2023г. полицаите Д. и А. възприели, че А. управлява МПС-то в аварийната лента за движение и тръгнали след него като го извели на безопасно място и го спрели на 3+200 км. на автомагистрала „Тракия“. Там полицаите попитали А. защо шофира в аварийната лента. Той им отговорил, че бърза. Пред полицаите А. не споделил да му е лошо. Поради това свидетелят Д. в присъствието на св. А. съставил срещу Л. Х. А. Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA с № 890320 от 10.04.2023г., в който било посочено, че А. управлява лек автомобил „*** ***“ с рег. № *** по автомагистрала А1 (Тракия) с посока на движение от град София към град Пловдив на 10.04.2023г. в 09:31 часа, като без да има повреда на автомобила или здравословен проблем на водача, навлиза и се движи в лентата за принудително спиране на автомагистрала А1 между 2-ри и 3-ти километър, с което нарушил чл.58, т.3, пр.1 от ЗДвП. Екземпляр от Акта е връчен на жалбоподателя срещу подпис веднага след съставянето му. В Акта било отразено, че нарушителят има възражения срещу констатациите в АУАН. Други писмени възражения срещу Акта не са постъпвали пред административно-наказващия орган в законоустановения срок за това.

Въз основа на този АУАН и при същата фактическа обстановка като посочената в него, срещу Л. Х. А. е издадено атакуваното Наказателно постановление № 23-4332-008268 от 16.05.2023г., с което Д.Д. - Началник Сектор към Отдел „Пътна полиция“ при СДВР е наложила на Л. Х. А. на основание чл.178ж, ал.1, пр.1 от ЗДвП за нарушение по чл.58, т.3 от ЗДвП „глоба“ в размер на 1000 (хиляда) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца, а на основание Наредба № Из-2539 от 17.12.2012г. на МВР на Л. Х. А. са

отнети и 10 контролни точки.

Наказателното постановление е връчено на Л. Х. А. срещу подпис на 29.05.2023г., след което е обжалвано с жалба, подадена в деловодството на ОПП-СДВР на същия ден. С писмо на ОПП – СДВР с вх. № 169758 от 15.06.2023г. жалбата и цялата административна преписка са препратени на СРС, където на 16.06.2023г. е образувано настоящото НАХД № 8128/2023г. по описа на СРС, НО, 10 състав.

В съдебно заседание пред СРС на 19.09.2023г. процесуалният представител на жалбоподателя ангажира доказателства, че от октомври 2017г. Л. Х. А. е диагностициран с „неинсулинозависим захарен диабет без указ за усложнения“, поради което му били изписвани съответните медикаменти.

Горната фактическа обстановка се установява от събраните по делото писмени и гласни доказателства, а именно: показанията на свидетелите Д., А. и И.; АУАН Серия GA № 890320 от 10.04.2023г.; справка картон на водача; Заповед № 8121К-13318 от 23.10.2019г. на Министъра на вътрешните работи; Акт за встъпване в длъжност от 29.10.2019г.; Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи; Заповед № 513з-2563 от 22.04.2015г. на Директора на СДВР; копие на рецептурна книжка и електронна рецепта, както и обяснения на жалбоподателя А..

Показанията на свидетелите Д. и А. са преки, информативни, подробни и достоверни. И двамата служители на ОПП – СДВР имат съхранен спомен за мястото, автомобила и поведението на водача. Показанията им са еднопосочни и звучат житейски достоверно. Двата свидетели са преки очевидци на действията на жалбоподателя и показанията им разкриват фактите около ситуацията на пътя, свързана с осъществяваните ремонтни дейности, вследствие на които са били затворени две от трите активни ленти на автомагистралата; движението на водача на процесния автомобил в лентата за принудително спиране и изминатото от него значително разстояние – по протежение на цялата неподвижна колона от автомобили; поведението на водача след спирането му и липсата на извинителна причина за движението му в аварийната лента. Именно от показанията на свидетелите Д. и А., които съдът приема за обективни и достоверни, СРС установява, че автомобилът на жалбоподателя е осъществил продължително движение в аварийната лента, което опровергава застъпената в жалбата теза, че е бил принуден да преустанови движението си в тази лента поради възникнал здравословен инцидент. Твърденията на свидетеля А., че водачът на МПС-то им е споделил, че шофира в аварийната лента защото бърза намират потвърждение в показанията на св. И. и твърденията на жалбоподателя, че е тръгнал за работна среща в гр. Пловдив. В жалбата на А. също се съдържа признание, че лицето е бързало. Поради това, а и доколкото показанията на двамата полицейски служители намират опора и в АУАН, съдът прецени, че следва да ги кредитира изцяло и да базира изводите си на тях.

Констатациите от АУАН Серия GA № 890320 от 10.04.2023г. намират опора в показанията на свидетелите Д. и А.. Поради това съдът кредитира и Акта.

Показанията на св. И. следва да се анализират изключително внимателно, тъй като той е приятел на жалбоподателя „от доста дълго време“. Твърденията на И., че е пътувал заедно с жалбоподателя в посока град Пловдив във връзка с предстоящата среща, като пътуването ставало с две коли не се опровергават от останалия, събран по делото доказателствен материал. Косвено думите на св. И., че са пътували за среща, намират опора и в думите на св. А., че жалбоподателят бързал. Думите на св. И., че жалбоподателят има хронично заболяване „захарен диабет“ и приема лекарства намират опора в приложените по делото копие на рецептурна книжка и електронна рецепта. Поради това в тази част СРС кредитира показанията на св. И.. Съдебният състав, обаче, не дава вяра на думите на св. И., че А. отбил в аварийната лента, а колата, в която бил св. И., продължила напред по пътя, както и че след това А. ги чакал на мотел „Черна котка“. От една страна в тези показания се съдържат вътрешни противоречия – свидетелят твърди едновременно, че жалбоподателят е отбил от пътя и че ги е чакал на мотел „Черна котка“, т.е. че е изостанал и същевременно, че ги е изпреварил, щом ги е чакал на посоченото място в обратната посока. Същевременно думите на св. И. не звучат достоверно и се опровергават и от кредитираните по-горе гласни доказателства, според които на автомагистралата е имало ремонт, средната и лявата лента са били затворени и движението се е осъществявало само в най-дясната лента, като е имало колона от чакащи автомобили. Нелогично и житейски недостоверно е автомобил, който се е движил в аварийната лента да изостане от друго превозно средство, което се е движило в колоната от автомобили. Поради това няма как да бъдат кредитирани думите на св. И., че той е продължил напред, а жалбоподателят отбил в аварийната лента. На следващо място – св. И. твърди, че жалбоподателят е отбил, а свидетелите Д. и А. говорят за движение в аварийната лента на лек автомобил „****“. В коментираната тук част СРС не се доверява на показанията на св. И., тъй като те не намират подкрепа в останалите доказателства, звучат недостоверно, нелогично и явно обслужват защитната теза на жалбоподателя. Съдът не кредитира думите на св. И. и относно това, че на А. му станало лошо, но полицаите не са го питали защо е в аварийната лента. При условие, че полицаите са съставили на А. АУАН за нарушение по чл.58, т.3, пр.1 от ЗДВП е нелогично да не са го питали за причините, поради които А. е бил установен от тях да шофира в аварийната лента. Освен това св. А. е категоричен, че пред полицаите жалбоподателят е заявил, че няма проблем с автомобила или със здравословното си състояние, а шофирането му в лентата за аварийно спиране е защото А. бързал. Поради това и доколкото св. И. не е бил очевидец на полицейската проверка, а разказва това, което жалбоподателят му е казал, съдът счита, че и в тази част не следва да се кредитират показанията на св. И., тъй като се явяват косвени, предубедени и недостоверни. В случая касателно проверката и установяването на причините, поради които А. е бил в аварийната лента, показанията на полицейските служители се явяват пряко и информативно доказателство, а показанията на св. И. – косвено и обслужващо защитната позиция на жалбоподателя.

Приложените на лист 32-36 от делото копия на рецептурна книжка и електронна рецепта са обективни и достоверни писмени доказателства. Поради това СРС ги кредитира. Въз основа на тези писмени доказателства и показанията на св. И. съдът установява, че от

октомври 2017г. Л. Х. А. е диагностициран с „неинсулинозависим захарен диабет без указ за усложнения“, поради което му били изписвани съответните медикаменти. Същевременно, обаче, тук е моментът да се посочи, че наличието на хронично заболяване на жалбоподателя не доказва конкретно възникнал на 10.04.2023г. около 09.31 часа здравословен проблем, извиняващ шофирането на А. в лентата за принудително спиране на автомагистрала „Тракия“. Доколкото не са ангажирани медицински документи от 10.04.2023г., доказващи конкретен здравословен проблем, съдът не може да приеме, че такъв е съществувал към процесната дата. Противното разбиране би довело до извода, че всички водачи на МПС с хронични заболявания ще могат да използват лентата за принудително спиране.

Приложените по делото справка картон на водача, Заповед № 8121К-13318 от 23.10.2019г. на Министъра на вътрешните работи, Акт за встъпване в длъжност от 29.10.2019г., Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з-2563 от 22.04.2015г. на Директора на СДВР са официални документи, издадени от държавен орган и разполагащи с доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства. Поради това СРС ги кредитира. Въз основа на справката на лист 8 от делото се доказва, че Л. А. има и други нарушения по ЗДвП. От съвкупната преценка на Заповед № 513з-2563 от 22.04.2015г. на Директора на СДВР и Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи се доказва, че П. Д. е имал правото да съставя АУАН, вкл. и процесния. Въз основа на Акт за встъпване в длъжност от 29.10.2019г. и Заповедите на Министъра на вътрешните работи с № 8121К-13318 от 28.10.2019г. и с № 8121з-1632 от 02.12.2021г. се установява, че Д.Д. – като Началник на 03 Сектор „Административно обслужване“ към ОПП – СДВР е била оправомощена да издава Наказателни постановления, вкл. и това от 16.05.2023г. Поради това съдът приема, че конкретните АУАН и НП са издадени от компетентни лица.

В съдебно заседание на 06.12.2023г. жалбоподателят А. дава обяснения пред СРС. В тях той признава, че е имало задръстване на излизане от гр. София за гр. Пловдив, но твърди, че му е станало лошо, дръпнал се настрани, полицаите не му дали възможност да обясни, да си свали колана и да излезе от автомобила, а само му поискали документите. Жалбоподателят отрича пред съда да е бил питан дали му е лошо. Признава за съставения му Акт. Обясненията на жалбоподателя (подобно на обясненията на подсъдимия в наказателното производство) имат двойствена природа – като доказателствено средство и като средство за защита. Поради това те следва да се кредитират само, ако звучат житейски правдиво и не се оборват от останалия събран по делото доказателствен материал. В противен случай те следва да се възприемат като защитно средство. В случая в частта относно пътуването до гр. Пловдив, задръстването на магистралата и това, че жалбоподателят е бил сам в автомобила обясненията на А., дадени пред СРС в съдебно заседание на 06.12.2023г., звучат житейски логично и се потвърждават от показанията на свидетелите Д., А. и И., както и от АУАН. Поради това в тази им част думите на Л. А. следва да се приемат като доказателствено средство и да се кредитират. В останалата част, обаче, думите на жалбоподателя, че му станало лошо, че полицаите не го питали и не му

дали възможност да обясни за здравословния си проблем, следва да се приемат като защитна теза и да не се кредитират, тъй като се опровергават от кредитираните по-горе гласни и писмени доказателства. Ако на А. му е било в действителност лошо е можел да напише това в самия Акт като възражение, а също и да посети лекар и да се снабди с медицински документ, удостоверяващ здравословното му състояние към 10.04.2023г. Разказването на защитната версия на жалбоподателя на негов дългогодишен приятел и призоваването му като свидетел по делото не може да доведе до извод за истинност на твърденията на А. при условие, че има преки и информативни гласни доказателства, които опровергават тезата на жалбоподателя.

*При така установената фактическа обстановка и направения по-горе доказателствен анализ, съдът достига до следните **правни изводи** :*

Жалбата на Л. Х. А. е насочена срещу обжалваем пред съда административен акт. Депозирана е в преклузивния процесуален срок и изхожда от легитимирана страна в процеса. Поради това тя се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

На първо място настоящият съдебен състав намира, че Наказателното постановление е издадено от компетентен орган – с оглед приложените по делото Заповед № 8121К-13318 от 23.10.2019г. на Министъра на вътрешните работи и т.3.6. от Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи, според които Д.Д.Д. е Началник на 03 Сектор „Административно обслужване“ в ОПП – СДВР и съответно може да издава Наказателни постановления, вкл. и процесното НП. От т.10 от Заповед № 513з-2563 от 22.04.2015г. на Директора на СДВР и т.2.1., връзка т.1.3.2. от Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи става ясно, че П. Д. Д. е имал право да съставя АУАН, вкл. и процесният Акт. Поради това конкретните АУАН и НП следва да се приемат за издадени от оправомощени за това лица.

Актът е съставен на 10.04.2023г. - в деня на извършване на нарушението и установяване на дееца. Наказателното постановление е издадено на 16.05.2023г. – месец и шест дни след съставянето на АУАН. Поради това съдът приема, че са спазени сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН.

Въз основа на извършена служебна проверка съдът счита, че между съставения АУАН и издаденото въз основа на него НП има съответствие по отношение на словесното и цифровото описание на нарушението. В АУАН и в НП е посочено в коя лента се е движил нарушителя на автомагистрала „Тракия“, както и че не е имал право на това. Дали това е така или не е въпрос по същество. Съдебният състав счита, че съставеният АУАН и издаденото въз основа на него НП са изцяло в съответствие с процесуалния и материалния закон; отговарят на изискванията на чл.42, респ. чл.57 от ЗАНН и е налице съответствие между словесното и цифровото описание на нарушението. В АУАН и в НП съществуват всички законово определени реквизити. Налице е яснота на административно – наказателното обвинение. Посочено е времето и мястото на извършване на нарушението, управляваният автомобил, посоката на движение, отбелязано е, че отсъства здравословен

проблем или повреда на автомобила. Записано е, че А. е навлязъл и се е движил в лентата за принудително спиране в района между 2-ри и 3-ти километър от автомагистрала А1 (Тракия). Поради това съдът не счита, че има допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административно – наказателното производство, нито че е нарушено правото на защита на Л. Х. А..

В случая АУАН е съставен в присъствието на нарушителя и на свидетел на установяване на нарушението. Актът и Наказателното постановление са връчени на Л. А. срещу подпис. Съдът счита, че са спазени изискванията на чл.40, ал.1, чл.43, ал.1 и ал.5 и чл.58, ал.1 от ЗАНН.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че не му е била осигурена възможност да изложи съображенията си относно изключващите отговорността обстоятелства. Неправилно представителят на наказаното лице твърди, че не са били изяснени обстоятелствата и причините за движението на автомобила в аварийната лента, което по негово мнение представлявало нарушение на административно-производствените правила. По делото не се спори, че на нарушителя е връчен екземпляр от АУАН непосредствено след неговото съставяне. В бланката на АУАН изрично е отбелязано правото на нарушителя да направи допълнителни обяснения или възражения в 7-дневен срок. Въпреки отбелязването в Акта, че А. има възражения, нарушителят не е подал писмени такива пред административно – наказващия орган, не е конкретизирал възраженията си и не е обосновал причините за изключване на отговорността му. От това следва, че не са допуснати нарушения на процесуалните правила, тъй като е било осигурено правото на жалбоподателя на възражения по чл.44, ал.1 от ЗАНН, а неподдаването на такива е израз на неговата собствена воля и начин на организиране на защитата му.

Не е вярно също, че контролните органи не са изяснили обстоятелствата от значение за случая. Както се установи от показанията на свидетелите Д. и А., веднага след като са спрели жалбоподателя при управлението на процесния автомобил, те са го запитали на какво се дължи предприетото от него движение в аварийната лента. Той обаче е отрекъл пред тях да има повреда в МПС-то или здравословен проблем у него, а същевременно им е споделил, че бърза. Поради това актосъставителят правилно е отразил в АУАН, че Л. Х. А. е навлязъл и се е движил в лентата за принудително спиране без да има повреда на автомобила или здравословен проблем на водача.

Доколкото няма допуснати съществени процесуални нарушения – основание за отмяна на НП на формално основание, СРС прие, че следва да реши спора по същество.

Според чл.58, т.3 от ЗДвП при движение по автомагистралата на водача на МПС е забранено да се движи или спира в лентата за принудително спиране, освен при повреда на пътното превозно средство, както и при здравословни проблеми на водача или пътниците в превозното средство. От събрания и кредитиран по-горе доказателствен материал следва изводът, че е безспорно доказано, че жалбоподателят А. е управлявал автомобил „*** ***” с рег. № *** по автомагистрала „Тракия“ на 10.04.2023г. около 09.31 часа в аварийната лента,

предвидена за принудително спиране на превозните средства. Това се потвърждава от АУАН, както и от показанията на разпитаните пред СРС свидетели. Това обстоятелство по същество не се отрича и от самия жалбоподател. В случая не само, че са налице положителните предпоставки от фактическия състав на разглежданото нарушение, но отсъстват и отрицателните предпоставки, дадени в закона, а именно – не е била налице повреда на автомобила, нито е имало здравословен проблем у водача или пътниците в превозното средство. Според показанията на свидетелите Д. и А., както и от АУАН е видно, че жалбоподателят е пътувал сам в автомобила. По делото не е доказано управляването от Л. А. превозно средство да е било повредено. Съдът не счита, че има убедителни доказателства и за това, че на 10.04.2023г. за водача на автомобила да е настъпил внезапен здравословен проблем, който да обуслови нуждата от управление на МПС-то в лентата на аварийно спиране на автомагистралата. По делото е доказано единствено, че А. има хронично заболяване. Няма доказателства, обаче, конкретно на 10.04.2023г. А. да се е почувствал зле, да е получил хипоглемична криза или друго неразположение, заради което да е преминал в аварийната лента. Напротив – доказва се, че жалбоподателят е бързал за среща и заради това е навлязъл в лентата за принудително спиране. Хроничното заболяване на жалбоподателя в случая не може пряко да се свърже управлението на МПС-то в лентата за принудително спиране. По делото са налице гласни доказателства (показанията на свидетелите Д. и А.), според които А. не е спрял в аварийната лента, за да вземе съответните мерки, а е осъществил продължително движение в тази лента. Няма нито едно пряко доказателство, което да сочи, че на А. му е прилошало, т.е. че е бил налице здравословен проблем при него, за да се приеме, че са налице изключенията на чл.58, т.3 от ЗДвП. Единствено жалбоподателят твърди, че е имал здравословен проблем, както и св. И., доколкото е чул тази теза на А.. Версията на жалбоподателя не намира опора, обаче, в конкретни доказателства, относими към 10.04.2023г. и същевременно се опровергава от кредитираните по-горе АУАН и показанията на свидетелите Д. и А.. Поради това съдът не приема управлението на МПС-то от страна на жалбоподателя на процесните място, ден и час да е свързано с възникнал здравословен проблем при водача на автомобила.

Гореизложеното означава, че Л. Х. А. е осъществил от обективна страна състава на нарушението по чл.58, т.3 от ЗДвП.

От субективна страна жалбоподателят е извършил нарушението виновно – като водач на МПС няма как А. да не е съзнавал, че се движи в лента, която поначало е предназначена само и единствено за принудително спиране. Като правоспособен водач на МПС, преминал теоретичен курс за придобиване на правоспособност, деецът е съзнавал, че не може използва тази лента, тъй като нито има повреда в автомобила си, нито самият той има здравословен проблем. Наличието на хронично заболяване не е здравословен проблем по смисъла на чл.58, т.3 от ЗДвП. Доколкото жалбоподателят не е преустановил движението на автомобила си, а е извършил активно движение в аварийната лента, също не може да се приеме, че има внезапно възникнал здравословен проблем. Поради всичко това съдът приема, че Л. А. е действал при форма на вината пряк умисъл.

Доводите на жалбоподателя, че административно – наказващият орган е нарушил материалния закон и е издал незаконосъобразно Наказателно постановление, като не е преценил дали случаят е маловажен в конкретния правен спор, не са основателни. Щом е издадено НП, значи е прието, че случаят не е маловажен. Само когато съдът прецени, че следва да се приложи чл.28 от ЗАНН, но наказващият орган не го е приложил, с оглед Тълкувателно решение № 1/12.12.2007г. на ОСНК на ВКС съдът може да отмени Наказателното постановление поради издаването му в противоречие със закона. Конкретният казус обаче не е такъв, поради което и аргументите на жалбоподателя в тази връзка не се споделят от съда. Управлението на МПС в аварийната лента на магистралата при ремонт на пътя и при задръстване е типичен пример на нарушение по чл.58, т.3 от ЗДвП. Това, че А. е бързал за среща, също не го извинява. Няма множество смекчаващи отговорността обстоятелства. Освен това жалбоподателят има и предишни нарушения по ЗДвП, което показва не особено ниска степен на обществена опасност на дееца на пътя. Поради всичко това СРС прие, че правилно в случая не е бил приложен чл.28 от ЗАНН.

Според чл.178ж, ал.1, пр.1 от ЗДвП водач, който се движи в лентата за принудително спиране по автомагистрала, без да са налице изключенията по чл.58, т.3 от ЗДвП, се наказва с лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца и глоба в размер на 1000 лева. Точно фиксираният от законодателя вид и размер на административните наказания, които следва да се наложат на нарушителя по чл.58, т.3 от ЗДвП не позволява на съда да прави преценка на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства. Поради това съдът счита, че и двете кумулативно предвидени в закона наказания следва да бъдат наложени на Л. Х. А., както правилно са определени и в процесното НП.

Съгласно чл.6, ал.1, т.6 от Наредба на МВР № Из-2539 от 17.12.2012г. за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение (на кратко Наредба № Из-2539 от 17.12.2012г. на МВР) за движение в лентата за принудително спиране по автомагистрала на водача на МПС-то се отнемат 10 контролни точки. Определеният отнапред от законодателя размер на контролните точки, които подлежат на отнемане при извършено нарушение по чл.58, т.3 от ЗДвП и санкциониране по чл.178ж, ал.1, пр.1 от ЗДвП не дава право на съда да преценява отегчаващите и смекчаващите отговорността обстоятелства и доколкото именно 10 контролни точки се отнемат на жалбоподателя с процесното Наказателно постановление, последното следва да се потвърди и в тази му част.

Водим от гореизложеното и доколкото съдът не намери основания, поради които да отмени или измени атакуваното Наказателно постановление, прие, че следва да го потвърди изцяло като правилно, законосъобразно и постановено при справедлив размер на наложените административни санкции.

Въпреки изхода на делото, доколкото въззиваемата страна не е предявила искане за

присъждане на разноси, такива не следва да се възлагат в тежест на жалбоподателя.

Така мотивиран и на основание чл.63, ал.2, т.5 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23-4332-008268 от 16.05.2023г., издадено от Д.Д. - Началник Сектор в Отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на Л. Х. А. на основание чл.178ж, ал.1, пр.1 от ЗДвП за нарушение по чл.58, т.3 от ЗДвП са му наложени „глоба” в размер на 1000 (хиляда) лева, „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 3 месеца и на основание Наредба № Из-2539/17.12.2012г. на МВР са му отнети и 10 контролни точки.

Решението може да се обжалва по реда на АПК пред Административен съд – София град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____